

Agátko, Agátečko. Chci Tě pořád oslovovat, pořád na Tebe mluvit, volat na Tebe. Už nikdy nepřestanu říkat Tvoje jméno. Ach, určitě je toho na Tebe moc. Já jsem na Tebe moc. Neustále Tě otravuju. Jsem Tebou fascinovaný, vždyť kdo by nebyl? Víím, že mi to nemáš za zlé, ale i tak, Agátko, pokud toho je moc, klidně mi to řekni a já se stáhnou. Nechci, aby Ti to bylo nepřijemné. Já si svou fascinaci Tebou užívám, ale to neznamená, že si ji musíš užívat taky. Stačí říct a dám Ti pokoj.

Druhý milník, opět bez lásky, a dokonce bez jejího souhlasu, se odehrál na přelomu tisíciletí v dětském koutku v nábytkovém domě. Agátce bylo pět let.

Koutek byl obrovský, nebo aspoň tak si ho dnes Agáta vybavuje. Pro ni to nebyl žádný koutek, ale pořádný kout plný dětí, které se mohly rozprchnout do vícero místností, pater a hlavně různých skrýší. Každá měla jinou barvu stěn a jiný charakter, což z toho místa činilo docela tajemné doupe. Agátka měla dětský koutek ráda a v době, kdy její rodiče zařizovali nový byt, v něm dobrovolně trávila část každého odpoledne. A jedno takové odpoledne si zapamatovala navždy.

V hlavní místnosti se nacházel velký hadrový strom, visel ze stropu a dosahoval až k podlaze. Tvarem a vnitřkem připomínal spíš indiánské teepee. Dalo se pod něj vlézt a celkem šikovně se schovat před okolním světem. Agátka se pod ním občas ukrývala, když si potřebovala odpočinout od splašených dětí a ztlumit jejich křik tlustou vrstvou látky. Tento malý kousek soukromí uprostřed velkého dětského koutku ji velmi těšil. Připadala si, že našla poklad. Něco, co žádné jiné dítě neobjevilo, nebo v něm aspoň nevidělo to, co ona.

Její drahocennou chvíli rozjímání však jednoho dne přerušil kluk s dlouhými kudrnatými vlasy a bez předních zubů.

Nevěděla, jak se jmenuje, nikdy předtím ho neviděla. Fascinovalo ji, že vypadal jako výplod zakázaného románku mezi andělem a čertem. Blondáté renesanční kadeře kontrastující s neposednými očima a tupými špičáky, které vyčnívaly z maličkých úst, braly Agátce dech i slova. Kluk za ní drze vlezl do stromového teepee, usedl se zkříženými nohama, znepokojivě se usmál, zasněně přivřel oči, suverénně se předklonil, dal Agátce uslintanou pusou, narovnal se, otevřel oči a jako pohádková postava, která byla právě vysvobozena z prokletí, se otočil a po čtyřech vycouval.

Malý narušitel v Agátce zanechal tolik dojmů, že potřebovala chvíli, aby se v nich zorientovala. Marně. At' si svou hlavičku lámala, jak chtěla, toto přepadení se jí nepodařilo zpracovat.

Jakmile se trochu oklepala, převládla v ní zvědavost. Hrubě si utřela rukávem čerstvě zneuctěné rty a vylezla ven. Snažila se malého kluka s andělskými vlasy a zlomyslným úsměvem najít v naději, že dostane nějaké vysvětlení. Opět marně. Nebyl nikde, všude jen obyčejné, snadno přehlédnutelné děti. Pravděpodobně si ho stihli vyzvednout rodiče během té chvíli, kdy Agátka konsternovaně seděla pod stromem. Což znamenalo,